

"Tätä minä en unohda." Ääni tuli syvältä, kuin luolan syvänteistä, ja sen sointu oli uurteiden rikkoma ja karhea. Se ei ollut uhkaus, se ei ollut lupaus, se oli vakaumus, joka sai ajan seisautumaan ja ilman sakenemaan. Suuri nyrkki puristi rapunkaidetta kuin kivijättiläisen koura tielleen sattuvan kelon onttoa kaulaa, lahoava puu ritisi ja halkesi ja paksut sormet pureutuivat säleiden sisään. Sään piekseviä kasvoja värittivät kraatereiksi tummuvat rokonarvet, tuoreet ja umpeutuneet hankaumat ja naarmut. Suuren pottumaisen nenän alunen oli riekaleiksi rohtunut ja risuisten kulmakarvojen alta pistävinä tuijottavat harmaat silmät katosivat turpeiden poskipäiden ja syvälle päähän vedetyn likaisen lippalakin sisään. Ilman tuota miestä Elina ei olisi uskonut peikkoihin, mutta sellaisen näkeminen riitti karistamaan epäuskon hänestäkin. "Äiti ei ole kotona, haluatko jättää viestin?" "Ei ole kotona? Ei ole kotona! Eihän se ole koskaan kotona, eihän? Yksin sinä täällä kuljeksit syleksimässä toisten pihoille, viemässä toisten kalat, toisten polttopuut, jumalauta!" mies veti henkeä ja kiersi katseellaan pystyyn hajoavan puutalon pimeät ikkunat ja rispaantuneen ulkomaalin. "Ei täällä asu kukaan. Teen sinusta lastensuojeluilmoituksen! Miten yksi pahainen kakara voi aiheuttaa niin paljon vahinkoa? Vahinkoa, kuulitko! Luuletko, ettei siitä koidu kellekään harmia jos vähän varastat sieltä täältä? Ettei koira näe nälkää jos viet sen ruuat, ei kukaan kaipaa yhtä perkeleen mottia ja moottorisahaa? Mitä tuollainen kääpiö tekee moottorisahalla, mitä? Ethän sinä sellaista jaksa edes nostaa! Kuinka sen tänne sait kannettua?" Elina kallisti pientä päätään ja silmäili huutavaa miestä, puri sitten alahuultaan ja hymyili hiukan. "En se ollut minä. Se oli tuo tuolla..." hän sanoi sitten osoittaen sormellaan miehen selän taakse. Kun mies kääntyi katsomaan, Elina veti ulko-oven kiinni. Ärjyvän miehen kirosanat ja ovea takovien nyrkkien kumea pauke harveni vähitellen ja loppui sitten kokonaan. Elina seisoi aution tuvan vankalla lankkulattialla, jolle puuhellassa ritisevä valkea loi tanssivan valoneliön. Tammikuinen päivä oli pimenemässä, valo karkasi kuin varkain kalpealta taivaankannelta. Pieni tyttö keskellä tanssivaa tulta oli hengittänyt vankilansa tomua niin kauan, ettei enää muistanut, miltä vapaus tuoksui. Veli kuoli vain kaksi päivää sen jälkeen, kun peikkomainen mies oli harpponut pitkin askelin umpeen lumettuneen pihan poikki takaisin omille tiluksilleen. Mies oli ollut oikeassa, moottorisaha oli liian raskas niin Elinalle kuin hänen yksitoistavuotiaalle veljelleenkin. Marcus oli niin hento ikäisekseen, niin hauras ja väsynyt, mutta riutuvan ruumiin sisällä kasvoi ylpeä poika, jonka näyttämisen ja pärjäämisen halu oli koskettavan aitoa. Se oli rakkautta, Elina ajatteli katsellessaan kyyneliään peittelevän pojan tuvan nurkassa makaavaa ruumista, josta elämä lipui pois kuin kesän viimeinen lämmin auringonsäde ennen syksyn saapumista. Vielä vähän ennen kuolemaansa Marcus näki vain virheitä itsessään. Lupasi toimia ensi kerralla viisaammin, ottaa kiinni oikeammin, kannatella paremmin, vaikka Elina tiesi, että ensi kerta oli harhaa niin kuin kaikki heidän elämässään oli jo kauan ollut. Jotenkin he vain putosivat harhan ja toden väliin. Heistä tuli varjoja, kadotettuja, joita suojeli vain menneiden sukupolvien sitkeä toivo. Mutta Elinalla sitä toivoa ei ollut. Ilman metsänpeikkoa hän ei olisi uskonut itseään näkyväksi. Hän oli se tumma hahmo silmäkulmassa, jonka saattoi nähdä vain silloin, kun todellisuus ja harhat limittyivät. Silmäkulmaan eksynyt varjo. Varjoihminen.